వయసు - వ్యామోహం

రోహిణి మనసాలోచనల్తో చికాకైపోయింది.

ఆఫీసుకు చేరుకున్న తర్వాత కూడా ఆ ఆలోచన్లామెని విడిచి పెట్ట లేదు. పని చేయాలనిపించడం లేదు.

పోనీ శలవు పెట్టి ఇంటికి వెళ్లి పోదామంటే ఇంటి దగ్గర అస్సలు మనశ్శాంతి వుండదు.

'హు... చేతులారా చేసుకున్నది! అంతా తన ప్రారబ్ధం! ఇప్పుడనుకుని మాత్రం ప్రయోజన మేముంది?'

బావ రమణిని ప్రేమించాడని తెలిసి కూడా అతన్నే పెళ్లిచేసుకుంటానని మొండికేసి కూర్చోవడం తన మూర్ఖత్వం. అమ్మా నాన్నలకు తనొక్కర్తే కూతురు కావడంతో ఆస్థి కోసం అత్తయ్యా మావయ్యలు తనని కోడలుగా చేసుకోవాలని వువ్విళ్ళూరసాగారు. ఫలితంగా బావ మరెవర్నో ప్రేమించినా తనకే దక్కాడు.

ప్రాణం కన్న మిన్నగా ప్రేమించిన బావని భర్తగా పొందగల్గినందుకు గర్వించింది ఆ గర్వమెంతో కాలం నిలువలేదు. బావ భౌతికంగా తనకి దగ్గరైనా, మానసికంగా తనకెంతో దూరమనే విషయం అర్థమైపోయింది.

అప్పటికే చేతులు కాలాయ్! ఆకులు పట్టుకుని మాత్రం లాభమేంటి? జీవితాంతం వుత్తర దక్షిణ ధృవాల్లాగానే కాపురం చెయ్యాలి.

తనంటే ప్రత్యేకమైన అభిమానం లేకున్నా పర్లేదు. తను దాని కంతగా బాధపడదు.... కానీ తను మాట్లాడితేనే చికాకు! పొద్దునకి పొద్దున తనేమన్నదని చెయ్యి కూడా చేసుకున్నాడు....

ఆమెకి కళ్ళ వెంట నీళ్లు వచ్చాయ్. ఎవరైనా చూస్తారేమోనని గబుక్కున కర్చీఫందుకుని కళ్లద్దుకోసాగింది.

"నమస్కారం మేడమ్...." పలకరింపుతో వులిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది రోహిణి.

ఎదురుగా ఈశ్వర్!

ఆశ్చర్యంతో పాటు ఆనందం కూడా వేసింది.

"నమస్కారం ! రండి కూర్చోండి" పెదాలమీదకి నవ్వు తెచ్చుకుంటూ అంది.

"ఏంటి విశేషాలు? ఎలా వున్నారు? చెప్పండి" ఆమె కెదురుగా వున్న కుర్చీలో కూలబడి.

"ఏమున్నాయ్? అన్నీ మామూలే అన్నట్టు మీరీవూరెప్పుడొచ్చారు?"

"బావగార్ని, చెల్లెల్ని పండక్కి తీసుకెళ్లడానికి వచ్చాను. తిరిగి రాత్రి బండికి వెళ్లిపోతున్నాం. ఈలోపు మిమ్మల్నోసారి పలకరించి పోదామని వచ్చాను. ఇదీ సంక్షిప్తంగా నా రాకకి కారణం" చిన్నగా నవ్వాడీశ్వర్.

ఎంత ప్రశాంతంగా నవ్వుతాడు!

ఇతనికి, బావకి ఎంతో తేడా వుంది. తనని చూస్తే చాలు బావ నవ్వు మొహం కూడా వికృతంగా మారిపోతుంది.

ఈశ్వర్ చిరునవ్వు, బావ చిరాకు చూపులు కంటి ముందు మెదిలాయ్ రోహిణికి.

"ఏంటి మేడమ్! అంత తీవ్రంగా ఆలోచించేస్తున్నారు!" మళ్ళీ చిరునవ్వు.

ఈశ్వర్‌కి తనంటే ఎంత ఇష్టం. అతని సాన్నిధ్యంలో కొంత వరకైనా చిరాకును మర్చిపోవచ్చు. కానీ ఇక్కడింత మంది మధ్యలో అతనితో ఎలా ఫ్రీగా మాట్లాడగలదు?

"మీకింకా పన్లేమైనా వున్నాయా వూళ్లో?" అడిగిందతన్ని.

"మరో ఇద్దరు స్నేహితులున్నారు. వాళ్ళని పలకరించాలి.

"అయితే ఒకపని చెయ్యగూడదూ?"

"ఏంటి?"

"ఇప్పుడు కాస్త బిజీగా వుంది. మీరలా మీ స్నేహితుల్ని చుట్టేసి సాయంత్రం అయిదుగంటలకల్లా వచ్చేశారంటే ఇద్దరం కలసి మా ఇంటి వెళ్ళేప్పుడు మనిష్టం వచ్చినంత సేపు కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు."

"విత్ ప్లెజర్! అలాగే అయిదుగంటల కల్లా వస్తాను" వెళ్ళిపోయా డీశ్వర్.

అతను వెళ్లిపోయినా ఆమె ఆలోచనలన్నీ అతని చుట్టూనే తిరగసాగాయ్ తనంటే అతని కెందు కంత ఆరాధన! తనా రోజు అంత క్రూరంగా ప్రవర్తించినా ఎందుకింకా తనంటే అభిమానం! అసలు ఆరోజు తను చేసింది మంచి పనేనా?

***

ఆ రోజుతో ఫైనలియర్ పరీక్షలైపోతాయ్.

విద్యానగర్ రైల్వే స్టేషన్లో కలిశాడీశ్వర్.

"ఏమండీ! మీతో ఓ విషయం మాట్లాడాలను కుంటున్నాను" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

"మాట్లాడండి" తనూ నవ్వింది.

"ఇప్పుడు కాదండీ - పరీక్ష అయిపోయింతర్వాత...."

"ఫర్లేదు, ఇప్పుడు చెప్పండి." అతనేం చెప్పాలనుకుంటున్నాడో తనకి తెలుసు. తనంటే అతనికి వెర్రి ఆరాధననే విషయం తనకే కాదు, క్లాసులో అందరికీ తెలుసు. అతని దగ్గర్నించి ప్రేమకి సంబంధించిన మాటల్ని ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వినాల్సొస్తుందని తనూహించింది.

అతను చదువులోనే కాదు నడవడి విషయంలో కూడా అందరి మన్ననలనీ పొందుతున్న మనిషి. అంతకు మించి మంచి ఆస్తిపరుడని కూడా వింది. అయినా తన మనసతనిమీదకి మళ్లడంలేదు.

అందుక్కారణం అతన్లో లోపమేమీకాదు. అప్పటికే తన మనసుని బావ పూర్తిగా ఆక్రమించేశాడు.

అందుకే ఇష్టం వచ్చినట్లేవేవో మాట్లాడి తనమీదున్న అతని అభిప్రాయాన్ని చెడగొట్టాలని నిశ్చయించుకుంది.

"ఇప్పుడు కాదండీ.... పోనీ సాయంత్రం పబ్లిక్ గార్డెన్స్కి వస్తారా?" నసిగాడు.

"ఏంటి? పబ్లిక్ గార్డెన్స్కి రావాలా! మీ ఉద్దేశం...?" తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపంతో గద్దించింది తను.

"అబ్బే... అది కాదండీ... దయచేసి వేరేగా అనుకోకండి... మీతో వంటరిగా మాట్లాడాలని అలా అన్నాను. అంతే!" అతన్లో కంగారు అధికమైంది. అతని అవస్థ చూస్తుంటే తనకి నవ్వొస్తోంది.

తనని అతను పెళ్ళి చేసుకోవడమనేది జరగని విషయం. అయినా అతని నోటి నుంచీ అతని కోరికని వినాలని మనసు తహ తహలాడింది.

"ఏం మాట్లాడదల్చుకున్నారో ఇక్కడే మాట్లాడండి" అంది తను.

"ఇవాల్టితో మన పరీక్షలైపోతున్నాయ్ - రేపు మావూరెళ్ళి పోతున్నాను. అందుకనీ విషయం మీతో మాట్లాడి.... "

"ఏ విషయం?" కావాలనే అడిగింది తను.

"అదే... మీరంటే నాకు చాలా ఇష్టం. మీక్కూడా ఇష్టమైతే ఈ విషయం మా నాన్నగారికి చెప్పాలని...."

"నా జవాబు చెప్పబోయే ముందు మిమ్మల్నో ప్రశ్న అడుగుతాను. మన క్లాసులో ఎంతో మంది అమ్మాయిలున్నారు మరి. వాళ్ళెవ్వరంటే కలగని ఇష్టం మీకు నేనంటేనే ఎందుకు కలిగింది? నేనెప్పుడూ మీతో సరదాకి కూడా మాట్లాడలేదే!"

దూరంగా లోకల్ రైలు వస్తూ కనిపించింది.

ఆమె అలా అనేసరికి ఈశ్వర్‌కి తల దిమ్మెక్కి పోయినట్లనిపించింది. కోపంతో మొహం జేవురించింది. ఏదో చెప్పాలని నోరు తెరవబోయి, మానుకున్నాడు.

"సారీ మిష్టర్! నా కిటువంటి ప్రేమలున్నా ప్రేమ పెళ్ళిళ్ళన్నా మంచి అభిప్రాయం లేదు" మళ్ళీ తనే అంది.

అప్పటి అతని మొహం ఇప్పటికీ తన కళ్ల ముందు మెదుల్తూనే వుంది.

అతని మొహంలోని భావాలు వర్ణనాతీతం. అతన్నంతగా బాధ పెట్టినందుకు తనకే బాధ వేసింది. అయినా తప్పదు అప్పటికే తన మనసు పూర్తిగా బావపరమైపోయింది. మరో మగవాడికి తన మనసులో స్థానం లేదు.

ఇంతలో బండి ప్లాట్‌ఫారం మీదకి రావడంతో తను లేడీస్ కంపార్ట్‌మెంట్‌లోకి, అతను పక్క కంపార్ట్‌మెంటులోకి ఎక్కారు.

అంతే! అప్పట్లో మళ్లీ అతను కనిపించలేదు.

పరీక్ష లైపోగానే తనకి బావతో పెళ్లైపోయింది. పెళ్ళికి ఆహ్వానిస్తూ ఈశ్వర్‌కి శుభలేఖ పంపింది.

'నాకు కొన్ని అర్జంటు పనులుండడం వల్ల వివాహానికి రాలేకపోతున్నానని, మీ వివాహ జీవితం ఎంతో మాధుర్యాన్ని నింపుకుని సెలయేరులా సాగిపోవాలని కోరుకుంటున్నా'నని వుత్తరం రాస్తూ- రాధా కృష్ణుల ఎనామిల్ పెయింట్‌ని బహుమతిగా పంపించాడు.

ఆ తర్వాత తనకి వుద్యోగం వచ్చిందని తెలిసినప్పుడు కూడా వుత్తరం ద్వారా తన సంతోషాన్ని తెలియజేశాడు.

ఒకటికి రెండుసార్లు పనిగట్టుకుని ఆఫీసుకొచ్చి పలకరించి వెళ్లాడు. అతడ్ని చూస్తుంటే జాలితో పాటు అభిమానం కూడా కలుగ సాగింది.

ఇతన్ని కాదని బావని చేసుకోవడంలో తప్పు చేశానేమో - ఈ ఆలోచన రాగానే ఇంక ఆలోచించలేక పోయింది రోహిణి.

బలవంతాన ఆ ఆలోచనలని మనసులోనుంచి తోసివేయడాన్కి ప్రయత్నిస్తూ ఎదురుగా వున్న ఫైలందుకుంది.

***

సరిగ్గా అయిదు నిముషాలు తక్కువ అయిదు గంటల కొచ్చాడీశ్వర్.

అతన్ని చూడగానే రోహిణి గుండెలు ఆనందంతో కొట్టుకోసాగాయ్.

"మీ పనైపోయిందా? ఇంక మనం బయల్దేరవచ్చా?" అడిగాడతను.

"వన్ మినిట్" టేబుల్ సర్ది, సొరుగు లాక్ చేసి బయల్దేరింది.

ముందతను, వెనుక తను!

ఇలా ఆఫీసుకొచ్చి తీసుకెళ్లమని ఎన్నిసార్లు బ్రతిమాలింది బావని.

'ఆఫీసొదలగానే నా కింకేమీ పనుండదనుకున్నావా. నిన్ను స్కూటర్ మీద తిప్పడం తప్ప' భర్త చిరాకు మొహం కనిపించేసరికి ఆమెలోని వుత్సాహం నీరుగారి పోయేది.

"మీరీ పూట నా మాట కాదనగూడదు. మీ ఇంటి దాకా సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నడిచిపోదాం" ఈశ్వర్ ఆశగా రోహిణి వంక చూస్తూ అన్నాడు.

రోహిణికి అతన్ని నిరుత్సాహపరచాలనిపించలేదు. అదీగాకుండా తనకీ వెంటనే ఇంటికి వెళ్లాలని పించడం లేదు. అందుకే మవునంగా తలూపింది!

ఇద్దరూ నడుస్తూ బయల్దేరారు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ.

అతనేమో చెప్తున్నాడు. ఆమె వింటోంది.

మధ్య మధ్య ఆమె నవ్వుతోంది. అతను పరవశించి పోతున్నాడు.

"కాస్త కాఫీ తాగి వెళ్దాం" దార్లో కామత్ హోటల్ చూస్తూ అన్నాడతను.

"పదండి...." ఆమెకీ కాఫీ తాగాలనిపించింది.

ఇద్దరూ కామత్‌లోకి దారితీశారు.

"టిఫినేమైనా తీసుకుంటారా?" అడిగాడతను.

"నా కక్కర్లేదు. మీరేమైనా తీసుకుంటే తీసుకోండి."

"రెండు కాఫీ...." ఆర్డరిచ్చాడతను.

ఇద్దరూ ఏవేవో కాలేజీ నాటి విషయాలు మాట్లాడుకొని నవ్వుకున్నారు.

కాఫీ తాగడం పూర్తి చేసి ఇద్దరూ లేచారు. ఆమె వద్దంటున్నా అతనే బిల్లు చెల్లించాడు.

ఆమె మనసెంతో ఆనందంగా వుంది.

అతనికి ఎంతో తృప్తిగా వుంది.

ఇద్దరూ హుషారుగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నల్లకుంట దాకా నడిచి వచ్చారు.

కూరల బండ్లని చూడగానే ఆమె ఠక్కునాగిపోయింది. ఆమెతోపాటు అతనూ ఆగిపోయాడు.

'కనీసం కూరలు కూడా ఆయన తేరు. ఇంటి పన్లన్నీ తనే చూసుకోవాలి. ఏ మాత్రం లోటు కనిపించినా నానా గొడవా చేస్తారు. పొద్దునకి పొద్దున ఇంట్లో కూరచేయలేదని ఎంత గొడవ చేశారూ!'

పొద్దున విషయం గుర్తుకు రాగానే రోహిణి మనసు మళ్లీ చికాకైపోయింది.

ఎదురుగావున్న కూరల బండి కేసి నడిచింది.

"టమోటాలెలా?" అడిగింది.

చెప్పాడతను.

ఏరి బుట్టలో వెయ్యసాగింది. తను కూడా కాయల నేరడంలో ఆమెకు సహాయపడసాగాడీశ్వర్.

అవన్నీ తూయించి సంచీలో వేయించుకుంది రోహిణి. హఠాత్తుగా డబ్బుల్ని తీసి కూరలతనికిచ్చాడీశ్వర్.

"ఇందాక హోటల్లో ఇచ్చారంటే అర్థముంది. ఇక్కడ కూడా డబ్బులు మీరే ఎందుకిచ్చారు?" ఆశ్చర్యంగాను, చిరుకోపంగాను అడిగిందామె.

"జీవితాంతం మీరు కొనే వస్తువులన్నింటికీ నేనే డబ్బులివ్వాలనుకున్నాను. ఆ అదృష్టం నాకెలానూ లేదు. కనీసం ఈ ఒక్క పూటైనా ఆ అనుభూతిని పొందనీయండి" అన్నాడతను జీర పోయిన గొంతుతో మొహం పక్కకి తిప్పేసుకుంటూ.

ఆ మాట లామె గుండెల్ని తాకాయ్. కళ్ల వెంట నీళ్లు తిరిగాయ్. ఏమీ మాట్లాడలేకపోయింది.

రెండడుగులు వేయగానే "మరి నే వస్తా" అటుగా పోతున్న ఆటోను నిలిపి, ఎక్కుతూ అన్నాడీశ్వర్.

అతన్నాగమనాలని, ఏమేమో చెప్పాలని అనిపించిందామెకి. అయినా మాట్లాడలేకపోయింది.

ఆటో వాళ్లిద్దరి మధ్యా దూరాన్ని పెంచుతూ సర్రున దూసుకు పోయింది.

ఇంటికి చేరుకుని నీరసంగా పడక్కుర్చీలో వాలిపోయింది రోహిణి. రకరకాల ఆలోచన్లామె మనసుని ముసరసాగాయ్.

ఈశ్వర్‌కి పెళ్లైపోయింది. అతని భార్య అతన్ని ఖచ్చితంగా ఆరాధిస్తూనే వుంటుంది. ఈశ్వర్ తనని ప్రేమిస్తున్నాడు. తను బావని ప్రేమించింది. బావ మరెవర్నో ప్రేమిస్తున్నాడు. కోరుకున్న వాళ్ళెవ్వరికీ దొరకలేదు. కనీసం దొరికిన వాళ్లతో రాజీ కూడా పడడం లేదు.

జీవితంలో తలచినవన్నీ జరగకపోవచ్చు. అంత మాత్రాన నిరుత్సాహ పడిపోయి, తనతో పాటే తనని నమ్ముకున్న వాళ్లని కూడా బాధ పెట్టడం అవివేకం.

ఈశ్వర్ ఇంకా తనని పూర్వం లాగానే ప్రేమిస్తున్నాడని ఆనందపడిందేగాని తనలాగే మరో స్త్రీ ఇరుకునబడి నలిగిపోతోందని ఆలోచించలేదు. సరిగ్గా తను బావతో పడుతున్న బాధనే ఈశ్వర్ భార్యకూడా ఈశ్వర్ వల్ల పడుతూంటుంది.

తనకిలాగానే ఆమె బాధ పట్టానికి వీల్లేదు.

వెంటనే కాగితం, కలం అందుకొంది రోహిణి.

ఈశ్వర్ గార్కి -

యవ్వనంలోకి అడుగు పెట్టింతర్వాత వయసు వ్యామోహంలో ప్రతిమనిషీ ఎవర్నో ఒక్కర్నైనా ప్రేమించక తప్పదు. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే అది ప్రేమ కాదు ఆకర్షణ. వయసు వ్యామోహంలోంచి బయట పడాల్సిన వయసులోకి అడుగుపెట్టాం. జీవితంలో జరగని విషయాల గురించి ఆలోచించి బాధపడడం అవివేకం. అదీ కాకుండా

మనం ప్రేమించిన వాళ్లు మనకు భాగస్వాములుగా దొరకడం అదృష్టం. దొరికిన అదృష్టాన్ని కాలదన్నుకోవద్దు. మీ పూర్తి ప్రేమకి పాత్రురాలు ఆమె మాత్రమే! ఇదే ఓ మంచి స్నేహితురాలిగా నా సలహా-

రోహిణి.

ఉత్తరాన్ని ముగించి, కవర్లో పెట్టి అంటించి, దాన్ని వెంటనే దగ్గర్లో వున్న పోస్ట్ డబ్బాలో వేసివస్తేగాని ఆమె మనస్సు కొద్దిగానైనా తృప్తి పడలేదు.

*

(ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక 24-11-78)